

Штит и мач

Издавачи
Нова књига - Подгорица
Лео цоммерце - Београд

За издаваче
Предраг Уљаревић
Ненад и Слађана Перишић

Дизајн омота
Небојша Перуновић, академски сликар

Припрема за штампу
Александар Шарановић
Никола Вуковић

Штампа
Графостил - Крагујевац

Тираж
1500 комада

МИОДРАГ ПЕРУНОВИЋ

ШТИТ И МАЧ

„А Ти си Господе, заштитник мој, слава моја,
и подижеш главу моју“

(Псалам 3:4)

Златна шкриња

Велики људи су једноставни у свему, једноставно мисле, једноставно говоре, једноставно пишу. Њихова једноставност је сложена – зато су велики! Такав је и Миодраг Перуновић – и као чевјек и као мислилац и као боксерски шампион. Такав је у овој својој књизи Штит и мач.

Све је у овој Перуновићевој књизи сведено, поучно, чисто, јасно, једноставно. Зато се његова књига чита у даху, као кратки роман о души.

У књизи Миодрага Перуновића записано је мајсторство шампиона - и на рингу и у животу.

Љепота књиге Миодрага Перуновића је у томе што се у њој учи не само како се постаје врхунски спортиста, него – како се постаје човјек.

Књига Штит и мач Миодрага Перуновића јесте дневник успомена европског и свјетског шампиона, али је и дневник зријевања једне душе, дневник зријевања једног човјека. Стога је књига, која је пред читаоцем – златна шкриња; напуњена је искуством, сазнавањем; када се

шкриња отвори, из ње нас обасјава путоказ - не само како се ствара личност кроз себе, него, прије свега, како стварамо себе кроз друге.

Ријечју, Штит и мач су узбудљиви, истинити, моћни записи: разумијевајући друге, Миодраг Перуновић отвара истину о себи.

У Перуновићевим записима утиснут је бол, љепота, љубав.

Зато је књига Миодрага Перуновића Штит и мач тестамент и јеванђеље битисања и стварања.

Племенити човјек и племенити витез пише ове мемоаре.

Жарко Команин

КЊИГА КОЈА СТВАРА ДОБРЕ ЉУДЕ

Не знамо да ли ће књига коју је пред читаоца предложио Миодраг Перуновић оставити траг у историји књижевности. Уосталом, има читава струја естетичара који сматрају да у тој историји ни Достојевски не завређује неко посебно мјесто: патетичан је, сав у беспоретку, расплињава се, у приповиједању му ни главе ни репа, а о ритму код њега и о јасном жанру не вриједи ни почињати...

Стављен пред оваква мјерила, биће да би и писац ових записа из живота предпоставио злехуду судбину свог учитеља Фјодора Михајловича уласку у такву мртвозорну књижевну историју и остао са пониженима и увређенима. Поготово што су „писци“ таквих историја некако необјашњиво налик на оне судије-злотворе који се мало-мало помоле из „подземља“ пишчевих записа и саплету младог витеза на путу ка свом Гралу, а ни искусног и прекаљеног ритера не омаше да испонова изненаде злом и неправдом. Једино што је ту трајно, као на Шејкиној слици, јесте

звекет сребреника и пљускање воде у којој се умивају руке у непрекинутом 14. дану мјесеца нисана.

Таквих читача, не брине се писац, биће и за ову књигу довољно.

Но, сва срећа на је књига Штит и мач писана само за једног читаоца.

Нека се не увреде остали, али ово је књига за оног младог човјека, који ће кад је прочита, изаћи на ринг пред неког свог Савченка, јурнути преко овог див-мегданције ка титули, и на другој страни противника-огледала, као с друге стране гроба, наћи једног новог себе.

Њему једином је писана ова књига, као тајна која се шапуће између учитеља и ученика, и он ће је наћи.

Владика липљански

ПЛЕМЕНИТА ВЈЕШТИНА (УМЈЕСТО УВОДА)

Шта да пишем? Како писати о спорту (боксу посебно), у садашњем тренутку, а да на нешто или неког не покажеш прстом? Или да неко тај прст не ојети (не дај Боже) у сопственом оку?

Пошто сам далеко од те жеље, покушаћу да опишем нешто у чему ће се многи наћи и препознати, или што ће некима можда отворити очи (без употребе прста).

Елем, једна од често употребљаваних синтагми за боксерски ринг је: *магични четвороугао* – зашто? Бокс је посебан спорт, и ту посебност сви констатују, додуше велика већина као апсурд! Јер шта, побогу, ту има лијепо, племенито и магично ако двојица хоће један другог да повриједе бесомучно се ударајући? Само ријетки наслућују дубљу истину, која се иза овог првог утиска крије.

А она се налази иза оне команде: “Ринг слободан!” Та команда значи да је простор на коме треба да се одвија надметање два борца *очишћен* од свега сувишног. То је позив њима за улазак у *други свијет*, знак да се спреме да тамо закораче, и упозорење публици да треба усредсредити пажњу на ринг, јер почиње да се одвија једна прича, један дјелић живота, или читав живот, зависи како ко гледа, мјери и рачуна...

Сваки мој улазак у ринг за мене је значио слагање још једне коцкице мозаика истине о мени. И увијек сам стрепио, како ли ће ова коцкица утицати на укупну слику? Тако сам учио о себи, и не само о

себи, јер упознајући себе учио сам о човјеку, о животу, свијету... Дакле, кад год сам чуо ону команду, знао сам да почиње...

Звук гонга је био потврда да крећем у тајне, непознате предјеле свијета у којем се налазе одоговори на суштинска питања: ко сам ја, колико вредим, да ли сам храбар или плашљив, да ли сам искрен или обмањујем, да ли сам племенит или суров, да ли сам јак или слабић, да ли сам витез...?

Тај *други свијет* у који се улази преко ринга, нуди и крије одговоре на ова питања, али и могућности да се определијелиш што од свега тога желиш да будеш, стварајући сам одговор коме тежиш. Ринг је *магични четвороугао* јер је огледало душе. Ту сваки борац може најбоље да види себе, упозна своје *ја*. Кажем, *може да види*, што значи да и не мора, или не умије, или се крије од онога што види. Јер, истина зна да буде непријатна, није лако ухватити себе у страху, малодушности, мржњи, подмуклости, безобзирности... (а сви смо некад такви). И признати себи да си то ти, да је то твоја истина. Но без тог признања нема ни покајања, а самим тим нема ни жеље, ни могућности да то што је лоше кренеш да поправљаш, кренеш у стварање бољег себе.

Нема већих и слађих побједа, него када побеђујеш своје слабости, када гледаш како се тиме поправљаш и оплемењујеш. Тад долази вјера у себе, и мир. Тако се кали човјек! Бокс пружа могућност за то, због тога му с пуним правом и припада онај већини људи несхватљив назив: *Племенита вјештина!*

Подгорица, 09.02.2007.

ВРАТА

Постоје догађаји у људском животу који и послије свог завршетка трају, чија свјетлост не тамни. Човјек их носи у себи и осјећа их као и оног дана када су се десили. Они су угаони каменови, на којима почива и по којима је препознатљив. Ово је прича о једном таквом догађају: - 7. маја 1978. године – БАПС (боксерско аматерско првенство свијета) у Београду. То вријеме је било ера бокса у свијету и код нас.

Тада сам имао само двадесет година и био дебитант, понеко је мислио да бих уз повољан жреб могао можда и до борбе за медаљу (слично сам и ја размишљао), јер на првенству Југославије крајем марта, сам проглашен за најбољег боксера... Међутим, вољом жреба сам добио најтежег противника – Педро Гамаро (Венецуела)! Велики нокаутер! Страх и трепет, за све боксере велтер (67кг) категорије. На Олимпијади је просто "одувао" са ринга нашег Бенеша, и финалисте прошлог свјетског првенства Цексона (УСА) и Кореу (Куба), ни један му није издржао три рунде.

Е, Боже драги, је ли могуће да баш њега добијем за противника у првом мечу? Вајкао сам се у себи. Видим